

Pojďme si číst

Koulovačka

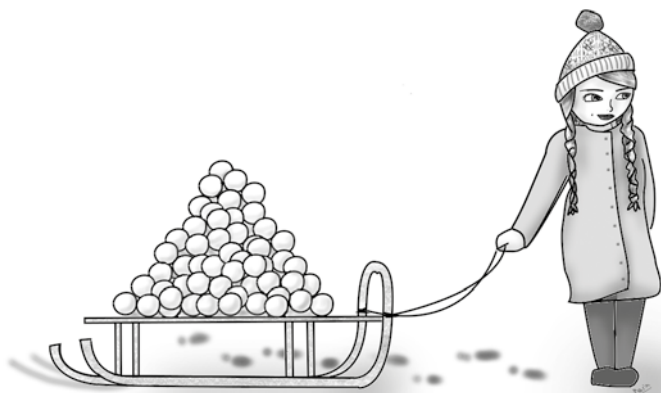
Byla nádherná zima, všude hromady sněhu, větve stromů se ohýbaly pod těžkými sněhovými peřinami. Na sídlišti, kde jsem vyrůstala, o hry venku nebyla nouze. Kluci si začali stavět sněhové bunkry. Dvě party chlapců bojovaly po obou stranách ulice proti sobě. Chlapci sněhovými koulemi odráželi nepřátele a vítěz si zvětšil území. Hra měla přesná pravidla. Koule musela zasáhnout hrud', jiné střely neplatily. Na průběh hry dohlížel vylosovaný rozhodčí. Mně se toto dobrodružství moc líbilo. Napjatě jsem pozorovala, která parta vyhraje.

Jednoho dne, když měla proběhnout další sněhová bitva, odvážila jsem se zeptat kluků, jestli by mě nevzali do party. Asi si dokážete představit, jak to dopadlo. Chlapci se na mě podívali, jako bych byla sněhová vločka spadlá z nebe, a v jejich pohrdavém pohledu byl jasně čitelný vzkaz: Copak ti přeskočilo? Holky nepotřebujeme! Byla jsem zklamaná, ale nevzdávala jsem to. Vzala jsem sáně a začala jsem na ně stavět sněhovou pyramidu – jednu kouli vedle druhé, kolik se jich na sáně vešlo. S touto výzbrojí jsem z bezpečné vzdálenosti pozorovala průběh boje. Z bunkru bylo během bojové pauzy slyšet hlasy: „Kluci, co budeme dělat? Mají převahu a docházejí nám koule!“ Nepozorovaně, aby mě nepřítel neviděl, jsem se přiblížila k základně a vítězoslavně jsem se ozvala: „Kluci, nepotřebujete koule?“ Chlapcům zazářily oči. Jasně že je potřebovali. „Ale mám podmínku,“ řekla jsem, „dám vám je,

jen když mě vezmete do party.“ A tak jsem se poprvé zúčastnila super koulovačky a ten den jsme vyhráli. Od té chvíle mě kluci přestali vnímat jako dívku. Na jaře mě dokonce přizvali do hry na partyzány, abych se stala zdravotnicí oddílu. Vyzbrojená obvazy a náplastmi jsem jim byla opět užitečná.

ÚKOL: Pokud dnes chystáš hru a budeš si vybírat hráče, vyber si toho, kdo se ti zdá nejslabší. Možná tě čeká nové přátelství.

Pane, děkuji, že nabízíš přátelství každému, kdo po něm zatouží. I já chci být jako Ty.

Ztraceni ve tmě

Na letním táboře jsme byli vysláni na výpravu mimo tábor. Když jsme se už blížili k našemu nocovišti, začalo se stmívat. To ale nebylo všechno. Zpozorovali jsme, že se k nám blíží černé mraky. Přicházel déšť.

Měli jsme přespát na jednom místě v lesíku u pole. Ze silnice se tam šlo takovou malou polní cestičkou. Když jsme dorazili na místo, byla už tma a silně pršelo. Vytáhli jsme plachtu, pod kterou jsme se všichni schovali s tím, že se domluvíme, co budeme dělat dál.

V tu chvíli jsme zjistili, že Lucka nemá pláštěnku, že je úplně mokrá a že nemá žádné suché oblečení, do kterého by se mohla převléknout. Museli jsme tedy zavolat pomoc z tábora. Lucku jsme odvedli s vedoucím Petrem na nedalekou silnici. Tam už na nás čekali vedoucí z tábora s autem. Předali jsme jim Lucku a vydali jsme se zpět k našemu nocovišti.

Stále pršelo a byla opravdu úplná tma. Jen na obzoru byl nepatrně vidět obrys stromů, ke kterým jsme mířili. Ze silnice jsme vyrazili tímto směrem přes pole. Po chvíli nám začalo být divné, že je vzdálenost k lesíku mnohem větší, než jak jsme si ji pamatovali. V ten moment nám došlo, že jsme zřejmě uhnuli ze správného směru. „Co teď?“ obrátil jsem se na Petra. Petr si vzpomněl, že s sebou má GPS a že si podle mapy pamatuje, kde jsme nechali ostatní. Podle GPS jsme zjistili, že jsme nedokázali udržet směr. V té tmě jsme si toho nevšimli.

Díky GPS jsme v pořádku našli nocoviště a s ním ostatní členy naší skupinky. A tak podobně je to v životě. Někdy ztrácíme směr a ani o tom nevíme. Potřebujeme proto stále hledat tu správnou cestu, kterou pro nás připravil Pán Bůh.

ÚKOL: Vyzkoušej si navigování na nějaké místo pomocí GPS.

Pane Bože, prosím Tě, pomoz mi hledat správný směr. Prosím, ukaž mi, co je podle Tebe ta správná cesta.

Michal Škulka

6

Čí byl ten báječný nápad?

V mládeži nás bylo asi deset. Rádi jsme spolu trávili čas a podnikali různé výlety. Jednou jsme se rozhodli, že se půjdeme podívat do nedalekého písničku na mloky. Přes týden se v písničku ještě těžil písek, ale o víkendu byl písniček prázdný. Tedy alespoň jsme si to mysleli. Písniček byl do tvaru písmene U. Měl tedy jen jednu přístupovou cestu a okolo byly strmé stěny dosud nevytěženého písku. Když jsme byli asi uprostřed písničku, najednou jsme si všimli, že se k nám řítí dva vlčáci s vyceněnými zuby. Lom byl totiž hlídán. Odřízli nás od jediného východu.

Instinktivně jsme se rozprchli ke strmým stěnám, když vtom Kamil (uznávali jsme ho jako autoritu)

zvolal: „Rychle všichni k sobě!“ Aniž bychom o tom přemýšleli, všichni jsme hned uposlechli, a než k nám psi doběhli, byli jsme všichni u sebe. Psi znejistěli, přestali cenit zuby a začali kolem nás zmateně pobíhat. Pomalu jsme se v chumlu začali sunout k východu. Psi stále kroužili kolem nás. Když jsme se dostali na cestu, konečně jsme se mohli uvolnit. Jeden pes se vrátil a druhý začal být přátelský, vrtěl ocasem a kus cesty nás ještě doprovodil. Najednou se Kamil zeptal: „Čí byl ten báječný nápad, abychom neutíkali, ale dali se dohromady?“ Všichni jsme na něj nechápavě zírali – vždyt' to přece řekl on. Ale Kamil tvrdil, že on rozhodně nic neříkal. A vtom nám to došlo. Bůh použil Kamilův hlas, aby nás zachránil. Jiného by totiž nikdo z nás neposlechl. A kdybychom se rozutekli? Neměli jsme šanci vyšplhat se do strmých stěn a psi by nás nejspíš dostali. Když jsme si to uvědomili, děkovali jsme ještě na cestě Bohu, že nás tak zázračně zachránil.

7

ÚKOL: Zkus překvapit rodiče (i učitele) tím, že je dnes ve všem hned poslechněš.

Daniela Bisková

Koule

Když vzpomínám na svoje dětství, vybavuje se mi spousta věcí, které jsme dělali, ale dělat neměli. Dospěl jsem, stal jsem se řidičem a vzpomněl si na klukovinu, kterou jsem jako dítě udělal. Byla zima a my jsme si s Kamilem, mým nejlepším kamarádem, vymysleli hod sněhovou koulí na přesnost. Nejprve jsme se trefovali do kmene stromu. Strom byl starý a jeho kmen silný. Nebylo těžké jej zasáhnout. Oba jsme byli dobří střelci, a tak jsme si vybrali za cíl úzký sloup pouliční lampy. Bylo to těžší, ale nudné. A tak nás napadlo, že budeme házet na silnici. Avšak ne jen tak, ale že se budeme trefovat do projíždějících aut. Silnice vedla nad naší bytovkou. K silnici vedl svah, pod kterým jsme se schovali. Ukryli jsme se za velkým, starým stromem. Takže jsme byli kryti svahem i stromem.

8

Teď teprve začala ta správná zábava. Projíždějícím autům jsme se pokoušeli házet sněhové koule na čelní sklo. Chvilí trvalo, než jsme přišli na to, jak načasovat hod koulí s ohledem na rychlost jízdy projíždějícího auta. Později se nám dařilo trefit čelní sklo pokaždé. Dokonce jsme měli vymyšlenou výmluvu – že ten sníh padá ze stromu. Byli jsme hrdinové – až do toho okamžiku, než starší pán v žigulíku zastavil a šel se podívat, kde se ten sníh na jeho autě vzal. Stál jsem v tu chvíli opodál a neházel jsem. Ale znáte to, když utíká kamarád, utíkáte s ním. A tak jsem utekl do sklepa. Ovšem pán sešel k naší bytovce a vyhledal naše rodiče. Jak se mu podařilo zjistit, čí jsme, dodnes

nechápu. Stál jsem schovaný za dveřmi vedoucími do sklepa a doufal jsem, že mě tady nikdo nenajde. Po dlouhé chvíli, když už jsem si myslel, že je vše zažehnáno, jsem uslyšel kroky. Hned jsem poznal, že to jsou kroky mého otce. Před dveřmi do našeho bytu měl totiž pantofle a já jsem přesně věděl, jak klapou. Byl to ten zvuk. V tu chvíli mi došlo, že trestu neujdu. Táta šel na jistotu. I to je pro mě dodnes záhadou, jak je možné, že mě hned našel. Co následovalo, je jasné. Na mém pozadí se usadilo pár dobře mířených ran.

Vím, že jako děti často nejsme schopni předvídat nebezpečí, které z našeho jednání vyplyne. Máme však v sobě určité čidlo, které nám říká, že to, co děláme, není správné. Tím nás Bůh upozorňuje Duchem svatým na špatné jednání. Jako děti jsme na jeho hlas citlivější. A tak, když tento vnitřní hlas uslyšíte, poslechněte ho. Ušetří vás to nemalé bolesti a nebezpečí.

Pane, náš nebeský Otče, děkujeme Ti za to vnitřní upozornění, které nás ochraňuje. Díky za Ducha svatého, který je naším učitelem, rádcem, ochráncem a svědomím. Dej, ať ho vždy poslechnu a zbavím se zbytečného nebezpečí ve svém životě.